

„Raza de soare care te încălzește pe tine nu-ți este împuținată prin faptul că se mai încălzește la ea și vecinul tău.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 460
22 - 28
aprilie 2020

Adevărata „distanțare socială” (a Europei față de noi): repatrierea pelagrei și jaful fățiș al forței de muncă...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă a fost parte a unui plan, totul a fost bine executat... A fost însă un „capitol”, nu un întreg... Un capitol ce urmează după relocarea și rerepartizarea „globalistă” a resurselor țărilor „de convergență”... Convergența în care noi devenim „India” Europei, dar nu aceea a dezvoltării, a „boom”-ului megametropolitan, ci a exploatarei resurselor naturale și acum și resursei de forță de muncă, dar și o Indie a sărăciei, a neputinței, a foametei și bolilor, a mahalalelor pe care puțini vor să le vadă, uriașul depozit de gunoi de acolo părănd a avea deja un echivalent aici, la noi, prin zecile de containere de gunoarie pe care le importăm, le depozităm prin munți, le ardem sufocând orașele...

Dar, dacă totul a fost o „adaptare” la situația de criză pandemică, o speculare a isteriei colective produse de covit, atunci avem o mișcare aproape genială... Pentru că nicidecum nu ar fi fost un moment mai bun ca Europa să se debaraseze de pelagra socială pe care a ținut-o la ea, ba să o facă practic prin voluntariatul panicard al miilor de țigani care aproape au traversat în fugă, dar spre înapoi (!), granițele țării, economisind toți acei bani pe care îi puneau periodic în mișcare pentru relativul control al eczei nomade (și nu numai de la noi, și să nu ne trezim, în această „repartizare”, și cu țigani alora!), iar în paralel, să se realizeze o redistribuire a forței de muncă, doar acum, doar în acest punct, a aceleia „sezoniere”.

Mai de grabă, însă, pare că totul a fost un melanj, aproape „artistic”, între strănutul planetar-pandemic și planurile unei noi ordini... Cu mult dincolo de teoretizarea unor noi vechi proiecte de selecție socială... Mecanisme de control s-au schimbat, au devenit mai rafinate, nu mai abrutizează individul, nu în măsura în care acesta să-și dea seama, și nu se mai

ține cont de culoarea pielii. Ci de importanța social-economică a individului care a fost, este și, mai ales, va deveni strict o resursă... Mai puțin apreciată decât plasticul pe care vom începe a-l culege din oceane, de pe albiile râurilor, din fundăturile peșterilor, din măruntaiele pământului când nu vom mai avea resurse și vom căuta toate acele „resturi” ale poluării de acum (și care vor deveni adevărate bogății „naturale”)...

Și nu, nu vorbim de „noua ordine mondială” și toate acele teorii mai mult sau mai puțin conspiraționiste... (Deși multe dintre ele par a fi fost special servite, insinuate, „mezate” chiar de cei vizați în ele, căci, teoria controlului are subtilități greu de pătruns chiar și de către „elitele” unei țări). Suntem însă în plin proces de reordonare socială. Noua ordine socială și economică. De va deveni și mondială, rămâne doar o chestiune de timp, timp pe care noi nu-l mai avem la dispoziție, și de veghe a acelora care vin după noi, care s-ar putea ca la sfârșitul timpului pe care nu-l mai avem noi, să nu mai cunoască, să nu mai aibă curajul de a cunoaște și a aplica noțiunile de veghe, protejare... Când lanul de veghe va deveni doar un imens câmp al spicelor plecate...

Procesul la care asistăm acum nu a început de ieri... Nu a fost nici măcar demarat la umbra panicii panicarde (supremă rezoluție a stării în care am ajuns pe parcursul unor infime fire de nisip din clesidra umanității). El a început cu multă vreme în urmă, prin repartizarea averilor țărilor „de convergență”. A resurselor împărțite între cei mari, transferate, cedate, culese sau exploatare de alții, a continuat apoi cu acea „alba-neagra” a forței de muncă și pelagrei acceptate, suportate de Europa, chipurile, „la schimb” pentru ceea ce ne lua din adâncul pământului, iar acum doar continuă cu transformarea „convergenților” în lăzile de gunoi ale celor mari (și vom

primi și bani pentru asta, pentru a-i fericii pe guvernanți cu resursele financiare necesare menținerii unui aparent statut al democrației și libertăților noastre decizionale)...

Asistăm la o redefinire a lucrătorului. Și nici măcar a lucrătorului, ci a lucrului. Pentru că accentul va fi pus tot mai puțin pe individ, ca nevoi personale, fiind translatat strict spre rolul lui (nici măcar rost...) ca parte a unui stup al lucrului. Al acelor indivizi care, între „joburi”, vor sta și consuma „acasă”, fiind grija țării lor native, dar, la ora culesului, spălăturii de bătrâni, ruperii de umeri, șale și genunchi prin construcții, și alte multe munci devenite „sezoniere... convergente”, vor fi repartizați de Europa acolo unde va fi nevoie de ei...

Este o altă formă de „valorizare” a impasului social și de nevoi (de mult nu mai sunt de neam, ci doar de buzunar personal) al unor oameni sărăciți, înfricoșați, terorizați, nu de ziua de mâine, ci de ceasul orei următoare...

Ilar de nedrept... Și sfruntat de sfidător... Noi nu am reușit să organizăm, nu am fost lăsați, ținute în case, încuiați în panică, să facem ceea ce Europa a făcut mustăcînd probabil de simplitatea reușitelor sale. Nu am reușit să luăm toate acele autobuze, cu miile când era vorba de acțiuni politico-populiste și fanariot pontiste, să le dăm întreprinderilor, să asigure naveta personalului, să-i preia pe lucrători și să-i lase acasă, echipați de pandemie, exact pe logistica autobuzelor școlare, iar Europa ne-a strivit în ironia preluării cu avioanele a forței de muncă sezoniere.

Români, mergeți la cules producția pandemică!

Grid
Modorcea

Ieri culegeau căpșuni în Spania, azi sparanghel în Germania! Sclavie într-o zonă roșie! E nevoia urgentă de recoltare, altfel se pierde acest „aur alb”, cum i se zice la sparanghel, o minune de aliment.

Când eram în America, nu exista săptămână să nu mănânc Asparagus (cum îi zice acolo la sparanghel). Somon cu asparagus, o nebunie! Asta e mâncarea obișnuită a americanilor! Nu știu de ce madam Merkel nu i-a chemat pe americani la muncă, de, fiindcă îi are pe români la suflet, e mai miloasă. De ce să arunce cu banii la americani și nu la români, mai învățați cu munca sezonieră. Din care au făcut o muncă perpetuum mobile! Și uite-așa s-au adunat să plece circa 90 de mii de români! Și, atenție! asta cu aprobarea guvernului! Deci încălcând orice restricție și toate ordinele militare!

Eu stau cu biletul în buzunar, nu pot să plec la familia mea, să fac Paștele acolo, mi s-a anulat zborul, ca tuturor familiștilor, de altfel, dar sezonierii au liber la sparanghel. Din păcate, nu mai sunt tânăr, că aș fi întins-o și eu! Căci oferta e generoasă. Parcă o și aud pe madam Merkel: Hallo, Sir Präsident, nu ți-e dor de un chiolhannis? Ia să-mi trimiți matale, urgent, băieți și fete, spilcuiți, spălați pe mâini, bine vindecați, trecuți prin purgatoriu, care sunt gata de muls vacile noastre!

Ziceți să nu facem politică, dar stăm ca niște animale în țarc și observăm cum sub nasul nostru unii, cei de la putere, se îmbogățesc pe față, primesc comisioane grase, adică ei, care dau ordinele, ei le încălcă!

Să fie judecați sau demiși cei care au dat această dezlegare! Nu le pasă că se încălcă flagrant „distanța fizică”, regula de bază anti-virus? Se duce de râpă toată agoniseala, tot sacrificiul, toată ordinea!

Nu este aici o mare cacealma cu acest Coronavirus? De o lună tot atrag atenția și caut să deschid ochii la lume. Virusul e un pretext pentru unii, pentru mari afaceri. Exact ca în cazul „îmbogățitorilor de război”. Adică cei 90 de mii pleacă, iar restul de 20 de milioane de români stau în case, ca vitele în grajd! Și se pregătesc de ce? De un lung „șomaj tehnic”!

Și ce mai înseamnă asta? Că nici Occidentul nu ia

în serios măsurile, în primul rând pe aceea de „distanțare socială”, dacă cheamă români la grămadă, care stau unul lângă altul precum cartofii în saci. Îi sacrifică, nu le pasă! Îi ia dintr-o carantină și-i aruncă în alta!

Și de ce la Cluj? Fiindcă toate celelalte aeroporturi sunt închise, numai acolo s-a dat verde la o cursă charter. Se pare că decongestionarea a impus plecări și de pe alte aeroporturi. Și deplasarea s-a făcut noaptea, români din toată țara s-au dus la aeroport, ca pâraiele spre mare, vă dați seama? Și noaptea nu ai voie să circuli, e lege aspră, cu amenzi mari. Cum de au circulat noaptea mii de români? Unde erau polițiștii, armata? Evident, li s-a spus să închidă ochii.

Nici nu mai știm dacă această turmă aleasă fără păstor a plecat. Dar păstorul există. E disperarea de a câștiga, așa cum pentru alții e disperarea de a nu pierde recolta. Tot un câștig. Dar cel puțin își asigură hrana. La noi, agricultura va fi capacul de la Coronavirus, fiindcă, în două-trei luni de nemuncă, vom rămâne cu hambarele goale! Bine că nu avem producție de sparanghel!

Și bine că românii valizi pleacă la muncă! Mă bucur pentru ei, numai să nu crape pe acolo de atâta sparanghel! Dacă România avea bani să-i plătească, nu plecau! Bani pentru ei se dau pe măști și alte prostii, care acoperă afacerile necurate. Unde sunt proiectele naționale ale PNL, PSD, PLUS Barna, Burduja etc. privind atragerea muncitorilor români? Ei au venit acasă. De ce nu le dau de muncă? Și acum pleacă înapoi. Pleacă pentru 1200 de euro pe lună! Pleacă, fiindcă aici ar fi muritori de foamă! Și dacă nu câștigă un ban prin muncă, se apucă de alte munci, sparg, fură, chit că ajung la închisoare. Nu-i sigur că acolo, în țările bogate, nu sunt pândiți de pericolul pandemiei. Dar riscă, fac un act de sacrificiu, aleg între două rele, ori cu pandemia de acasă, ori cu cea din Germania. Dar acolo, dacă scapă, se aleg și cu un câștig.

Sclavia pandemică va genera, oricum, noi plante agricole. Ați văzut cum arată Coronavirus? E ca un sparanghel cu căciulă colorată.

Perceperea greșită a României...

Corvin
Lupu

Fostul consilier american al comisiei pentru reformarea serviciilor secrete din România despre evaluările greșite ale guvernului SUA privitoare la România Socialistă – Note de lectură

Istoricul american Larry L. Watts este autorul unor lucrări monumentale despre România contemporană și recentă. Menționez lucrările Aliatți incompatibili, Editura RAO, București, 2014, Fereștemă Doamne de prieteni... Războiul clandestin al Blocului Sovietic cu România, Editura RAO, București, 2011, Cei dintâi vor fi cei din urmă, Editura RAO, București, 201, sau Oaia albă în turma neagră, Editura RAO, București, 2018. Larry L. Watts a făcut studii și în România, pentru a învăța mai bine realitățile țării și mentalitățile de la noi. A fost ocrotit de instituțiile de forță ale statului, fiind în legătura viitorului general, director al SIE și consilier prezidențial Ioan Talpeș. S-a căsătorit cu o româncă din Bistrița. În preajma loviturii de stat din decembrie 1989 a revenit în România și a rămas până în anul 2009, când s-a pensionat. Din 1992-2009 a fost consilier/consultant pentru reformarea serviciilor secrete și pentru pregătirea armatei române pentru aderarea la NATO.

În cărțile sale a folosit o gamă foarte largă de documente din arhivele americane, germane, române, ale Organizației Tratatului de la Varșovia etc. S-a dovedit un cunoscător profund și fin al adâncurilor istoriei și politicii estului Europei, în general și al României în special. Abordarea sa este una strict științifică, fără politizare, fără atașamente sau resentimente față de unul sau altul dintre regimurile politice ale Războiului rece. Obiectivitatea sa este una remarcabilă, având în vedere că el a fost totuși un om al serviciilor secrete ale SUA, care au fost angajate în lupta de pe frontul invizibil, unde nu există, de regulă, obiectivitate/imparțialitatea necesară istoricului, prietenie, recunoștință și milă.

Printre numeroase subiecte foarte importante pe care le-a clarificat, în cartea Cei dintâi vor fi cei

din urmă, în chiar primul capitol, intitulat Perceperea greșită a României, Larry L. Watts a abordat problema modului în care a fost receptată politica României și personalitatea președintelui Nicolae Ceaușescu la nivelul Casei Albe.

Istoricul pornește de la faptul că unii analiști oficiali americani au insistat asupra faptului că România lui Ceaușescu nu ar fi fost de fapt „copilul rebel” al Blocului Sovietic, ci un „cal troian” secret al Moscovei, merit să mimeze independența pentru a crea falsa imagine de democrație în interiorul sistemului socialist de stat.

În același timp, susținuseră acei analiști americani care contestau realitatea independenței României, comportamentul Bucureștiului era parte a unui complot sofisticat împotriva intereselor SUA și ale Occidentului. România ar fi urmărit să obțină o încredere nemeritată din partea SUA și a Occidentului, pe de o parte și o înșelare a poporului român, care agreea independența și relația cât mai strânsă cu Occidentul.

Același analiști americani care influențau decidenții politici de la Casa Albă, susțineau în mod fals că România și Ceaușescu ar fi fost responsabili de crearea intenționată de tensiuni internaționale de pe urma cărora să tragă foloase și că ar fi conspirat împotriva SUA cu „state-paria”, ca Libia și Coreea de Nord. De asemenea, România era învinuită că dezvoltă programe nucleare și bacteriologice. Este cunoscut faptul că aceste programe erau dezvoltate prioritar de marile puteri ale Lumii, în frunte cu SUA și URSS/Rusia.

Mai mult decât atât, după cum arată Larry L. Watts, acești „analiști” au afirmat că guvernul României ar fi dezvoltat un

program de „genocid cultural” împotriva minorităților naționale, ceea ce a fost o adevărată blasfemie, după părerea mea. Discuția este foarte importantă, este de regulă manipulată de acaparatorii României de astăzi și de supușii lor slujbași și ocolită de istorici, datorită riscurilor la care s-ar supune și a poliției politice represive foarte subtilă care se practică împotriva celor care susțin românismul. Dar această chestiune trebuie abordată de către istoricii români onești, în sensul ei real.

Acuzația de „genocid cultural” împotriva minorităților naționale, vehiculată cu insistență

nivelul conducerii regionale și raionale de partid și în punctele „cheie” din ministere și alte autorități ale statului.

De asemenea, spre deosebire de etnicii români, minoritățile naționale, mai ales evreii, germanii și ungurii au primit dreptul să emigreze, inclusiv în masă, ceea ce a fost o favoare pe care românii o aveau în număr scăzut, majoritatea etnicilor români cărora li se permitea să emigreze fiind agenți ai Securității, sau aveau rolul de acoperire (cu sau fără știința lor) pentru alți agenți care urmau să emigreze în urma lor. Cu toate că cei care emigrau plăteau doar o parte din cheltuielile de școlarizare făcută în România și nu plăteau despăgubiri pentru faptul că statul suportase integral cheltuielile de întreținere a sănătății, după 22 decembrie 1989, cu tupeul tipic al noilor stăpâni străini ai României, o parte din acești minoritari emigrați în perioada socialistă a României au afirmat că au fost „vânduți la bucată”. Dreptul lor de a emigra a fost acordat din rațiuni superioare ale statului, respectiv pentru întreținerea relațiilor foarte bune ale României cu Israelul, cu SUA și cu Germania Federală, care au permis transferuri de tehnologii către România, schimburi mari de mărfuri și numeroase avantaje cu caracter politic. În raport cu aceste interese, sumele încasate de statul român ca despăgubiri care s-au achitat pentru minoritarii emigrați, sunt nesemnificative.

Și în justiție, minoritarii etnici erau protejați. De exemplu, în arhive există dosare penale de viol în grup, în care făptuitorii au săvârșit fapte similare, dar românii au primit șapte ani de închisoare, ungurul și sasul au primit doar doi sau trei ani...

Numărul publicațiilor în limbile minorităților era impresionant, iar mass-media le-a fost pusă la dispoziție, desigur, cu restricțiile ideologice ale vremurilor, care nu au fost cu nimic mai aspre pentru minoritari. Teatre, opere, grădinițe, școli, facultăți, centre culturale, edituri erau finanțate în limbile minorităților naționale. Faptul că astăzi minoritățile acceptă fără să protesteze aceste acuzații care ni se aduc nouă, este o impietate, o gravă lipsă de

recunoștință și ne dovedește nouă românilor că nu ne putem baza deloc pe atașamentul minorităților naționale față de noi, românii, iar faptul că foarte mulți români au votat minoritari în alegeri locale și centrale, este un semn de neatenție, de ignoranță și de lipsă de patriotism.

În timpul epocii Ceaușescu, conducătorul țării a introdus reprezentarea proporțională a minorităților, în funcție de numărul lor. Pierderea preponderenței de către minorități în cadrul aparatului central de partid și în Securitate a fost receptată negativ de către acestea, ca pe o persecuție cu caracter național, ele fiind obișnuite să dețină controlul asupra societății. Mă refer la unguri și sași în Transilvania și la evrei în Moldova Muntenia, Oltenia și Dobrogea.

Eu susțin cu tărie că nu a existat nici un fel de „genocid cultural” în România, nici măcar persecuții etnice, nici în perioada ceaușistă, nici în altă epocă a istoriei statului național român. Suferințele evreilor din anumite perioade, care au existat într-adevăr, au fost mult exagerate și nu au fost abordate comparativ cu suferințele românilor din aceleași perioade. După părerea mea de cercetător, suferințele românilor au fost mai mari decât ale evreilor.

Cât despre „genocidul cultural” „aplicat” țiganilor și acesta comportă precizări. Este evident că un procent impresionant de țigani nu au putut fi integrați în societatea românească în mileniul de când au fost aduși pe teritoriul României. În ciuda eforturilor îndelungate, această încercare de civilizare a multor țigani nu a reușit, motiv pentru care etnicii români, dar și alte etnii, s-au protejat de țigani prin izolare a lor, sau de ei.

- continuare în pagina a 12 a -

Sărmanii medici eroi

Ioan Aurel Pop

Demult, în copilărie, credeam că medicii – din moment ce pot să vindece toate bolile – sunt nemuritori și am rămas foarte dezamăgit când am aflat că nu sunt. Apoi, însă, când am început să pricep mai bine lumea, am rămas impresionat de judecata unei femei de la țară, trecută prin viață și care îi povestea mamei mele, în prezența mea, cum și de ce se pregătește de moarte: „Mi le rânduiesc pe toate, draga lelei, pentru că doctorul mi-a dat de înțeles că nu mai am nădejde să rămân pe lumea asta”. Mama s-a mirat, iar femeia a continuat: „M-am dus la doctor, m-o operat, nu mă simt rău, dar n-o vrut să ia de la mine coșarca cu oiaga (sticla) de vinars, cu ouăle, cu piciorul de porc și plicul, dat de copii, cu vreo câteva sute în el. Dacă n-o vrut, îi semn rău, înseamnă că mă duc și nu mai este nimic de făcut”. Cu alte cuvinte, facerea de bine se răsplătește, în concepția populară, printr-un fel de ofrandă, ca pe vremea zeilor de demult și, dacă ofranda nu este primită, atunci augurii nu sunt buni. Așa credeau popoarele vechi, arhaice, de dinainte de Hristos, dar și de după.

Veți spune că lumea s-a schimbat și modernizat demult și că niciun român nu mai gândește așa. Nu știu, însă, dacă rămășițe ale acestei gândiri mitice, de pe vremea când zeii și eroii umblau pe pământ, nu ne marchează și pe noi. Episodul îmi amintește de un altul, povestit de un mare și îndrăgit actor român, care a luat odată în mașina sa, pe un drum de țară, o femeie bătrână, îmbrăcată în negru, care făcea cu mâna. Femeia sa mirat de bunăvoința omului și, întrebată de ce se miră, ar fi răspuns: „Domnule dragă, dumneata ești bun că m-ai luat, dar lumea de azi îi așa de rea, încât mă mir că se mai face ziuă!”. Cu alte cuvinte, pentru păcatele noastre cele multe și mari, ar trebui să fim aruncați de Dumnezeu în întuneric. Este în zisele acestor femei amărate și fără carte o anumită înțelepciune ancestrală, pe care noi, rașionali și deșteptii de azi, tindem s-o respingem.

Am auzit recent la televizor că oamenii politici ne sfătuiesc să-i prețuim pe medicii, care sunt eroii zilei, fiindcă se sacrifică pentru noi. Prima pildă evocată aici, în simplitatea ei, face din doctor un demiurg, un zeu sau un erou, fără să spună direct acest lucru. Doctorul – vrea să spună femeia – are har de la Dumnezeu, pentru că știe ce e viața și cât durează ea

pe acest pământ. Dacă doctorul nu primește mulțumita omului, înseamnă că acesta, omul amărât și bolnav, se duce spre altă lume. Această gândire mitică și, pentru unii, primitivă, creștină în esența ei, e plină, însă, de eresuri, de descântece, de rugăciuni, aspre și duioase în același timp, de smerenie și de semeție, de voci abia simțite, de semne și semnale, de simboluri vechi. Noi nu mai credem în așa ceva, pentru că suntem – nu-i așa! – oameni ai mileniului al treilea, cu telefonul mobil mereu în mână și cu nelipsitul laptop în geantă ori în rucsac, cu democrația în degetul cel mic și cu dorința de dreptate absolută. Că ne uităm, însă, la zodii, că blestemăm pisica neagră, că aruncăm mizerii pe jos și că ne gândim numai la confortul personal, uitând de aproapele nostru, nu contează. Noi vrem dreptatea absolută! Este natural ca, într-o societate civilizată, cei care încalcă legea să fie judecați și, la nevoie, pedepsiți. Toți oamenii sunt supuși păcatului și greșelii, iar greșeala poate să fie, câteodată, penală. Medicii sunt și ei oameni și, prin urmare, pot să greșească. Dar dreptatea nu o putem face fiecare dintre noi, ci doar organele de justiție, iar dreptatea absolută o poate face doar Dumnezeu.

Așa, am ajuns să blamăm vaccinurile, că doar suntem atoateștiutori. Copiii noștri sunt sfinți și nu vrem să-i otrăvim cu seruri! Dar, oare, cohortele întregi de medici care au muncit pe brânci ca să facă acele vaccinuri și care s-au sacrificat, unii, pe sine înșiși, transformându-se în cobai, vor fi fost proaste și înapoiate? Oare protestarii improvizați de azi știu câte sute de milioane de oameni au murit, la vârsta copilăriei mai ales, dar nu numai, de boli cu nume exotice, precum ciumă, holeră, lepră, tifos etc.? Oare știu ei câte sute de milioane de oameni fost apoi salvate de la moarte sigură, prin vaccinurile contra poliomielitei, rujeolei, rubeolei, scarlatinei, oreionului etc., etc.? Toate aceste boli ne ocolesc azi datorită medicilor.

Îi blamăm pe medicii și pentru că mai greșesc, pentru că nu le reușesc toate operațiile, pentru că vorbesc tare și energic, pentru că ne dau ordine despre cum să ne purtăm ca să nu murim, pentru că iau peste rând câte un bolnav socotit preferențial, pentru că primesc câte un cadou (pardon, mită), pentru că nu vin la moment să ne salveze când ne merge rău, pentru că nu-l iau pe copilul nostru, peste rând, că doar numai viața lui contează, pentru că nu chivernisesc bine banii spitalelor sau ai casei de

sănătate, pentru că nu ne răspund la telefon în miez de noapte ori la 3 dimineața, pentru că au salarii prea mari, pentru că pleacă pe capete peste hotare, ca să le meargă mai bine și pentru câte alte păcate capitale! Ba, unii dintre noi îi chiar lovim fizic și îi înjosim, îi înjurăm și le dăm lecții de specialitate, îi calomniem și îi mințim. Ce am obținut din toate acestea? Mai întâi, am distrus Institutul de Seruri și Vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino” din București, iar acum cumpărăm vaccinuri, cu bani grei, din străinătate. Pe vremuri, cumpărau străinii de la noi, fiindcă astăzi nu se poate trăi fără vaccinuri. Apoi, am semănat, cu grijă și cu metodă, o neîncredere generalizată în sistemul medical românesc, de la ponegrirea lui fără istov până la exemplul personal de a ne fi tratat la Viena, la Berlin, în Turcia ori la Milano. Câți politicieni – pe care-i luăm (îi luam) ca puncte de reper – nu ne-au spus ori sugerat că în spitalele din România murim cu zile? Am reușit să punem pe picioare o rețea de transplant destul de performantă, mai ales în cazul unor organe cum sunt rinichii, ficatul, inima. I-am distrus sau aproape distrus pe mai toți creatorii de școală din acest domeniu, i-am calomniat, i-am atras în procese, i-am arătat la televizor cu cătușe, i-am demonizat. Am cerut să iasă toți „mastodontii”, bătrânii șefi de școală din spitale și clinici, de la catedre, ca să facem loc (chipurile!) tinerilor. Ca urmare, pe de o parte, românii nu mai au modele și nu mai au nici încredere. Ei nu mai donează organe, pentru că nu sunt dispuși să-și dea carne din carnea lor „hoților și tâlharilor de medici români”, iar, pe de alta, aceiași români îi îmbogățesc acum pe medicii și spitalele din alte țări și nu de la București, Cluj, Târgu Mureș, Iași ori Timișoara. Mă corectez: nu chiar aceiași, ci doar cei cu dare de mână, fiindcă prețurile intervențiilor medicale din Occident sunt mult mai pipărate decât la noi. Așa că românii de rând se văd acum ai nimănu, lăsați de izbeliște.

Totuși, or fi buni medicii români la ceva sau ne aburim singuri, luându-le apărarea? Ca să răspund la această întrebare – atât cât se poate – apelez la un episod de acum vreo zece ani. Atunci, un ambasador al Franței era revoltat de introducerea, la universitatea de specialitate din Cluj, a unei linii de medicină în limba franceză. Avea excelența sa câteva argumente contra acestei inițiative, dar cel mai important era nivelul de pregătire de la noi, care nu s-

ar ridica – zicea el – la înălțimea celui din Franța, unde funcționa și numerus clausus și unde, în consecință, nu se putea ca orice nechemat să devină medic etc. L-am ascultat pe ambasador și apoi i-am dat o temă de reflecție: oare știa el (excelența sa!) cam câți medicii români, formați la Cluj, București, Iași etc., lucrează în Franța, la mari spitale, la institute de cercetări medicale, la cabinete private, ca medicii de familie sau în alte posturi din specialitate? Nu știa! L-am lăsat să se documenteze și apoi l-am rugat să mă sune. M-a sunat și mi-a spus doar că s-a informat și să și-a schimbat perspectiva, adică nu se mai opunea liniei în limba franceză de la Universitatea de medicină din Cluj.

Totuși, cum am constatat că medicii români nu sunt buni? În urma unor campanii dirijate în chip interesat. Nu ați băgat de seamă că se dă azi o știre cu un medic corupt, că se dă mâine o imagine cu gândaci în cutare spital, că apare poimăine un caz de malpraxis, iar răspoimăine aflăm că aparatul medicală din nu știu ce loc este demult depășită și că pune în pericol viața pacienților? Trece apoi valul cu medicii și vine valul cu profesorii. Nici ei nu sunt sfinți: iau azi note mici la definitivat, mâine sunt agramați, apoi îi lovesc pe elevi, femeile profesoare – în imensa lor lăcomie – primesc flori de 8 martie, învățătoarele își comandă singure „cadourile” etc. După toate acestea, ți se pare logic că spui că în România sănătatea și educația sunt la pământ și că ar fi bine să ne luăm câmpii. După câte o astfel de campanie de demonizare, legată de medicii și de asistenții medicali, te întreb de ce aceștia mai trăiesc, de ce nu sunt ghilotinați, din moment ce „sug sângele poporului”!

Dar iată că de când a venit pacostea asta de virus, ne-am mai luat pe seamă, fiindcă ne doare, ne ajunge cuțitul la os, deși tot interesul personal primează. Boala nu-i alege numai pe săraci și pe amărâți, ci și pe aceia care au fost interesați să iasă ei deasupra și să se suie pe cadavrele unor medici eminenti, pe aceia care au bani să se trateze la Viena sau pe care pot aduce ușor vaccinuri din alte țări. Dintr-o dată, medicii ar fi foarte buni aici, la noi, în România, chiar și cei pe care i-am hulit și discreditat, pe care i-am alungat pe alte meridiane, pe care i-am bătut sau pe care i-am băgat la închisoare, prin spectacole date la televizor. Acum ar fi bune și vaccinurile de la „Cantacuzino”, dacă nu pentru Corona Virus, atunci pentru

banala noastră gripă autohtonă, care omoară și ea destui români. Ne-am mai deșteptat, dar acum este târziu și nu ne putem consola decât la gândul că ne-a venit „minte românuului cea de pe urmă”.

Medicii sunt acum de dimineața până seara și de seara până dimineața pe baricade. Sunt români care spun că e de datoria lor, a medicilor, să facă asta, să ne vindece, să ne sfătuiască, în vreme ce noi avem obligația să stăm în casele noastre, de unde ne putem permite să facem pe vitejii. Astfel încât, dacă românul s-a născut poet, își poate îngădui orice. Am văzut, în aceste zile, medicii epuizați, cu vocea tremurândă, cu lacrimi în ochi, nemâncați și triști. Ei nu au voie, însă, să fie triști ori să se plângă și nici să protesteze și nici să moară, numai ca să ne facă pe noi să trăim. Dar, din păcate, oamenii fiind, mor câte unii dintre ei, îngrijindu-ne pe noi. Am vrea să le arătăm acum cât de mult îi prețuim și că nu putem să existăm fără ei. Este cam târziu, după ce i-am veștejit și i-am certat, după ce i-am alungat și i-am acuzat de fel de fel de vini. Ne-am cere scuze, dar vorbele potrivite nu vin și nu ne ajung, astfel încât suntem siliți să constatăm, ca-n „Luceafărul”, că „nu mai cade, ca-n trecut, pe mări, din tot înaltul...”. Momentul sublim a trecut. A fost o vreme când trebuia să ne cuprindem „de acel farmec sfânt” și nu ne-am priceput să facem asta. Acum, că s-au dus „zăpezile de altădată” ne-am întoarce ca să ne scoatem pălăria, ca să ne plecăm sau măcar să nu mai hulim, să nu ne dăm mari. Înainte de a judeca un medic, se cuvine să ne întrebăm ce am făcut noi pentru oameni, cât de vrednici am fost, câți arbori am sădit și câți semeni am salvat. Altminteri, poeți de pripas putem să fim cu toții. Nu le trebuie medicilor nici bani, nici statui și nici laude. Ei au jurat să ne vindece pe noi, după o regulă veche, venită de la Hipocrat. Ei au datoria să-și dea viața pentru noi și o fac clipă de clipă. Și, mai presus de toate, ne și iartă pentru răutățile noastre.

Dar dacă vrem să fim, totuși, poeți, atunci să le închinăm medicilor un imn de glorie, să le înțelegem „bucuria și amarul”, să le dăm binețe cu respect, pentru că nu au nevoie decât de un „mulțumesc”, rostit cu sinceritate.

Capul lui Moțoc pe praporul politic patriarhal!...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu era firesc nici așa! Pentru că nici în cele mai cumplite situații, fie și de război, nu ar fi trebuit să avem un asemenea „acord”... Și nici măcar în cele mai terifiante pagini născute din imaginația unor blasfematori, dar, iată pare cu nu mai suntem nici măcar la limita ficționarului, ci de-a dreptul în „carnea” abjectă a tiraniei și controlului mulțimilor, nu ar fi trebuit să găsim așa ceva... Căci, altminteri, pentru ce am mai stat în case?... Pentru ce ne-am izolat între zăbrelele caselor-închisori, lăsând să ne fie confiscate libertățile, lăsând primăvara să alunece pe lângă noi, petrecând cu privirea pomii atât de frumos înfloriți dincolo de ferestrele ferecate, respirându-le mirosul feciorelnic prin botnițele din pânză?...

Era oricum suficient de dureroasă această „distanțare” de Paștele nostru tradițional... Dar mai sfâșietoare era tot mai pregnantă impresie că misiunea celor ce ne conduc trecea deja cu mult dincolo de limitele „sanitare” a le protejării noastre de virus prin tembelele cârpe lipite de fețele

tot mai anonime... Tot mai clar se proiecta o mârșavă acțiune de înlocuire, de izolare, de îndepărtare a noastră de tradiții... Morții duși la groapă, chiar de nu au fost doborâți, infectați, de teribila molimă, într-o distanțare a celor rămași aici față de cel plecat, azvârliti în pământul veșnicirii fără priveghiul de despărțire, fără a se mai re-

specta tradițiile creștine, de parcă însăși ortodoxia ar fi intrat în carantina covidului.

Și a venit apoi rândul de dezlegare de la „patriarhul” MAI și „diaconul” BOR pentru un fel de Paște „semideschis”. Și nu faptul că laicii au slobozit un text „acord” despre cum să primim lumina și Paștele ne-a durut, ci neputința noastră de a pricepe rostul iscăliturii BOR pe un acord-îndrumare care trebuia rupt de

preoți încă de la intrarea în sfintele lăcașuri. Pentru că o asemenea ridiculare a prezenței Bisericii în viața Cetății trebuia întâmpinată cu porțile închise. Dar noi am lăsat a ne fi ferecate porțile Bisericii și ale cimitirelor doar în fața credincioșilor...

Sigur, nu ar fi fost nimic dramatic ca Sfânta Lumină să fie adusă de jan-

rugându-se pentru noi, singuri în Biserici, iar noi, în case, în altarele propriilor case, aidoma altor generații din alte vremuri, rugându-ne pentru a primi lumina prin curățenia sufletului...

Din nou însă ni s-a ridiculat cumsecădenia... Și nu din cauza autorităților ne plânge nouă sufletul, ci la vederea tristei nepotriviri cu țara, cu faptele, a capetelor bisericii...

Acordul MAI-BOR, căci, în fapt, aceasta era ordinea reală, va rămâne acel act prin care unor laici li s-a permis să definească noțiuni ce nu se definesc, se simt, se trăiesc, se împărtășesc, fiind puse între definiții Pâinea și Vinul Domnului, în care apelul „Iubiți credincioși!” a venit de la un ministru, de parcă biserica a devenit un minister al statului în regim de ordonanță militară, în care prescura și lumina urmau a fi împărțite în regim de ordin de cazarmă, în care, deși unui cetățean i s-a deschis dosar penal pentru că a scris în declarația pe propria răspundere că va merge la biserică pentru a lua lumină, același ministru a transmis ca indicații de completare a declarației o „motivare” similară, în care ni s-a mai și spus că toate acestea au fost făcute pentru a da

credincioșilor „o anumită consolare”...

Iar Patriarhia a semnat... Sau, poate, doar a „contrasemnat”?!... Și „definirea” prescurii, și metodologia „repartizării” luminii pe un interval orar și chiar formularea din declarația pe propria răspundere a mersului la biserică... (Și oare ce ar mai fi urmat? „Prescuri” de la supermarket și „lumina” de la firmele de curierat?!).

Să nu ne trezim însă, după ce vor trece toate acestea, că ne-am lăsat degeaba „uciși” în noaptea de Înviere, pentru o impresie, o fățarnicie și multe moșii și blasfemii, iar „cealaltă” moarte tot a venit... Pentru că, mai bine mort fizic, decât viu dar ucis sufletește și spiritual, chiar și cu „lumina” primită la capătul străzilor, al aleilor, al scăriilor de bloc, al „distanțărilor” ce poate nu vor mai putea fi nicidecum înlăturate... Și poate, când vom ieși, într-un sfârșit „afară”, vom constata că am ieșit în acel afară în țarcul unei distanțări sociale devenite între timp îndepărtare umană, religioasă, emoțională, „iohanesiană”...

Perceperea greșită a României...

- urmare din pagina a 3 a -

Este evident că în timpul evenimentelor din decembrie 1989, românii nu au acționat împotriva ungarilor.

În schimb, ungurii au acționat împotriva autorităților române și a unor cetățeni de etnie română, unii dintre aceștia fiind uciși, chiar cu bestialitate. Este cunoscut astăzi că dintre cei o mie de arestați de la Timișoara, din zilele revoltei populare, peste opt sute erau cetățeni de etnie maghiară din județul Mureș! Ce căutau în acest număr atât de mare în Timișoara, în timp ce aveau loc provocările de acolo, care erau de dimensiuni tot mai mari și rostogolite către București, către sediul puterii, pe care așteptau să o preia puciștii și stăpânii lor din serviciile secrete străine? Din loialitate față de statul național român au plecat la Timișoara?

Ca argument al acestei situații, arată Larry L. Watts, unii analiști au argumentat șovinismul românilor prin evenimentele din martie 1990 de la Târgu-Mureș, în zilele următoare sărbătoririi pe teritoriul

României a revoluției de la 1848 din Ungaria, care a militat și împotriva românilor și pentru alipirea Transilvaniei la Ungaria. Falșii analiști americani și unguri, ca și alții, din alte state, au asemănat conflictul interetnic de la Târgu-Mureș cu ceea ce ei numeau „pogromurile antisemite din România din perioada Holocaustului”. Și această comparație dovedește identitatea comună a celor care formulează acuzații false împotriva românilor și, pentru a-și impune falsele puncte de vedere, au determinat pe unii politicieni români ireponsabili să accepte Ordonanța 31/2002 și Legea 217/2015, acte normative antiromânești și anticonstituționale, care fac parte din ansamblul de măsuri de poliție politică represivă din România, prevăzând pedepse privative de libertate de până la trei ani de închisoare pentru cei care exprimă alte convingeri despre realitatea istorică românească, decât cele impuse prin legi aberante, cum spuneam, antiromânești și antioccidentale.

Doresc să menționez că acele evenimente de la

Târgu-Mureș, din martie 1990, nu au fost rodul „șovinismului românilor”, ci momente operative ale unor servicii secrete (maghiare, sovietice, românești, germane etc), fiecare dintre ele cu interese diferite, pe care nu le abordăm în aceste rânduri. Etnicii români și unguri au fost victimele diversiuilor și interesului de a declanșa un conflict interetnic în Transilvania.

Acuzațiile împotriva României, le care ne-am referit în rândurile de mai sus, arată Larry L. Watts, au fost demontate de investigațiile întreprinse de organisme internaționale și americane de monitorizare. Istoricul american arată ferm că evenimentele de la Târgu-Mureș au fost provocate de maghiari.

Pentru demontarea tezelor false privitoare la România ceaușistă lansate de falși analiști americani au fost de utilitate și documentele secrete din Arhiva Tratatului de la Varșovia, ajunse în posesia SUA, oferite de Polonia, drept recompensă pentru faptul că țara a fost scutită de datoria de zeci de miliarde de dolari, care, împreună cu dobânzile

neplătite și cu penalitățile de întârziere ar fi ajuns la cifre amețitoare.

În ultima vreme, pe măsura acutizării confruntării ideologice internaționale dintre globaliști și național-protecționiștii din SUA și naționaliștii din statele UE, lucrările lui Larry L. Watts sunt puse într-un con de umbră de către cei care asigură corectitudinea politică globalistă, întrucât ele nu se înscriu pe această linie, ci reușesc o abordare cât mai obiectivă posibil, care evidențiază rolul pozitiv al naționalismului românesc al epocii lui Nicolae Ceaușescu și recunoaște erorile occidentale privitoare la percepția asupra României.

În ce măsură, însă, acest naționalism românesc a ajuns la un moment dat să fie factor de risc pentru securitatea națională a României, mai este de discutat și de cercetat în continuare.

Larry L. Watts arată faptul că unii analiști au susținut un presupus „șovinism extrem” al militarilor români împotriva ungarilor, ceea ce nu este

decât o minciună pornită din cele mai urâte sentimente și interese antiromânești. În acest sens, acei falși analiști prevedeau că în cazul unei destabilizări a situației din România vor avea loc pogromuri împotriva populației maghiare și se va ajunge la anarhie generalizată

Această autoprotejare a românilor a fost mereu condamnată de comisarii corectitudinii politice a internaționaliștilor proletari, în perioada comunistă și de continuatorii lor de astăzi, globaliștii, cei care susțin regimul ideologic globalist, despre care președintele de astăzi al SUA, Donald Trump, a declarat în mod repetat că este „gogorița băgată forțat pe gâtul popoarelor”, declarație însoțită și de convingerea președintelui Trump într-un viitor al „Europei națiunilor” și nu al Uniunii Europene, SUA susținând și salutând Brexit-ul, ca și mișcările naționaliste europene, care se opun modului oligarhic de organizare și conducere a Uniunii Europene.